

minder lyslevende for Øje. Og rundt omkring Byen laa de høje Bakker, han som Dreng havde elsket, og Fjorden og de milebrede Enge, Sommerdagenses Tumbleplads, hvor den første, spæde Tankespire til hans Kanalprojekt var undfanget, og hvor han ogsaa havde vundet sin første, anelsesfulde Forstaaelse af Vindkraftens Betydning, naar han satte sin Kæmpedrage „Heljo“ op og lod den trække en lille, stenbelæst Legevogn henad Grønsværen.

Pludselig gik der et lille Stød igennem ham. Skoleporten var bleven aabnet, og han saa en høj, noget duknakket Mand, i hvem han straks genkendte sin gamle Matematiklærer. Uvilkaarlig løftede han lidt paa sin Hue, og en vis, halvt forlegen Sindsbevægelse jog ham i det samme Blodet til Kinderne. Han kom til at huske paa, at denne Mand, som her gik ham saa ligegyldig forbi, øjensynlig uden at kende ham, — at denne gamle, sløve Skolemester med den luvslidte Frakke og den slæbende Gang havde haft en afgørende Indflydelse paa hans Liv, ja ret egenlig havde været hans Skæbne. Uden dette Menneskes indtrængende Forestillinger hos Faderen havde denne sikkert aldrig tilladt ham at rejse til København og blive Polytekniker. Han vilde da være bleven sat til et Haandværk eller anbragt i en Købmandshandel. Og hvad saa?

Eberhard gjorde ham et Spørgsmaal om Rejsen; men Per var bleven tankefuld og hørte ham ikke. Han følte denne sin vedvarende, ja uafhjælpelige Afhængighed af den lille snuskede Bondeby som en Ydmygelse. Særlig oprørte det ham, at Forholdet var saa ganske uden Gensidighed. Den hjulbenede Købmand Hjerting, som stod der i sin Port i hvid Lærredsfrakke, med